

SÍK SÁNDOR KÉT ÍRÁSA

NAPLÓTÖREDEK A PÁLYA KEZDETÉRŐL ÉS AZ UTOLSÓ VERS

Vác, 1910. augusztus 28. este 7 óraker

Itt vagyok. Az új élet küszöbén. Az Élet küszöbén. A Janus-templom kitárt kapujában.

Most ment el Édesanyám. Egyedül maradtam a szobában. Az én szobámban! Most érzem először ezt az érzést: *my house, my castle*.

Valami különös lelkiállapotban vagyok. A hazuról való válás érzése és a kezdet érzése és az egyedülmaradás érzése és a magamnak elégség öntudata: mindez összeolvadt bennem.

Az a furcsa gondolatom jött, hogy naplót kezdjek. A bolond Janus az egyik pár szemére pápaszemet akar rakni! És amilyen furcsa estém van ma, mindjárt neki is ültem. Még tintám sincs, olyan újonnan jött vagyok még az új lakásomban. Csak így ceruzával írok. Tudja Isten, mintha így valami meghittebb jellege volna.

Szeretnék valahogy egészen egyszerűen és magátóljövően írni, csak azt, ami való, minden irodalom kizárásával. De érzem, hogy lehetetlen. Úgy belémrögzött már a lírikus magamegmutató, léleknéző szenvedélye, hogy nem tudok írni, csak egyféleképen. *Difficile est lyram non scribere. Impossibile est.*

A naplót Váccal kell kezdenem. Vác nekem az Élet kapuja, a Janus-templom ostiuma. Váccal kezdtem az ifjúkort, hét évvel ezelőtt, Vácon teszi a férfi is lábát az Élet-kapu küszöbére. Akkor tizenöt éves voltam. Beléptem — néhány nappal előbb még rövidnadrágos kis fiú — a noviciátus fehér ajtaján és először támadt föl bennem egy nagy-komoly sejtés, távoli, homályos, inkább csak ösztönszerű megérzése egy nagyszerűen komoly életnek. És most hét év múlva, huszonegy évvel lépek be újra ebbe a házba, mint akinek kész embernek kell lennie. Huszonegy évvel és a hét esztendőhöz képest nagyon sok tapasztalattal, sok csalódással és sok okulással, sok elsírt könny és sok feledhetetlen szent öröm, sok bukdácsolás és sok győzelem nagyértékű emlékével, és egy nagy lelkesedéssel, amely minden feszülő öntudata mellett is nagy alázatossággal reális. Belépek ebbe a házba, belépek a Férficsarnokba, belépek az Élettemplomba, lelkemben Avval, akiről tudom, hogy hívott, akiről hiszem, hogy küldött, és akiről érzem, hogy kísér. Aki az én öntudatom ereje, az én alázatosságom fölemelője, aki az én Várandóságom és Gyönyörűségem, és Szerelmem. És akinek én az útját akarom egyenesíteni.

Hogy léphetne be Isten szívedbe, ha nincs ott hely számára, ha nem készítetted neki lakást ott? Vagy ki önt vizet meghasadt vázába?

Mint a szökőviz, felemelkedem s a szívem kövét megtöri a kegyelem.

Igen, élek, növekszem lélekben s elmerülök Istenben, mint a szőlő s mint az olajfa.

Aki Istenben hisz, azt Isten elfogadja.

Te vagy, Uram, akit szerellek, áldlak és dicsérlek, mert erre nékem van szükségem és nem Neked, nekem szükséges az, hogy ott legyek napod mérhetetlen szívárványában, legyek benne vízcsepp, vagy lángszikra s tündököljjenek csodásan.

PAUL CLAUDEL GONDOLATAIBÓL